

ת"פ 35633/12/15 - מדינת ישראל נגד ליאל שמשון לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35633-12-15 מדינת ישראל נ' שמשון לוי
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אנג דנהירש

המאשימה

נגד

ליאל שמשון לוי
ע"י ב"כ עו"ד אדווה אלאב

הנאשמת

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירת הונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו - 1986.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בין התאריך 27.10.2014 ועד 21.12.2014, השתמשה הנאשמת בכרטיס אשראי (להלן: "כרטיס האשראי") השייך לסילווה גניש (להלן: "המתלוננת"), ב- 56 הזדמנויות שונות לשם הזמנת מוניות באמצעות יישומון "גט טקסי" (להלן: "היישומון") באמצעות מכשיר טלפון סלולרי. השימוש נעשה בשווי מצטבר של 3.148.63 ₪, זאת בכוונה להונות.

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה. לטענתה, אכן הזמינה נסיעות במוניות, מספר פעמים לא ידוע, באמצעות מכשיר הטלפון הסלולרי שלה (להלן: "מכשיר הטלפון"), תוך שסברה כי כרטיס האשראי שלה הוא שמחויב בגין נסיעות אלה. הנאשמת טענה שלא היא הזינה את פרטי כרטיס האשראי של המתלוננת במכשיר הטלפון, והביעה השערה שפעולה זו נעשתה על ידי אחת מבנותיה של המתלוננת. בתקופה הרלוונטית, נהגה הנאשמת ללון פעמים רבות בבית המתלוננת, כך שלבנותיה הייתה הזדמנות להכניס את פרטי כרטיס האשראי של אימן למכשיר הטלפון, זאת ללא ידיעת הנאשמת. מדובר בנסיעות למקום עבודה, בו עבדה אף אחת מבנות המתלוננת, אשר הצטרפה בחלק מהנסיעות אל הנאשמת.

3. במהלך פרשת התביעה, העידו חוקר חברת האשראי יורי מטליצה (להלן: "החוקר יורי"), המתלוננת,

וכן בתה קורין (להלן: "קורין"). בנוסף, הוגשו מספר מסמכים, כגון דו"ח שימושים אותו הפיק החוקר יורי, הודעת הנאשמת, ועוד.

במהלך פרשת ההגנה, העידה הנאשמת בעצמה.

אתיחס בדיון בהמשך הכרעת הדין, לעדויות השונות ולמסמכים שהוגשו.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה טענה כי הנאשמת הודתה בשימוש בכרטיס האשראי במלוא הסכום המיוחס בכתב האישום, הן בעת חקירתה במשטרה והן במהלך עדותה בבית המשפט. אשר לפרשת ההגנה, טענה המאשימה כי יש לדחות את גרסת הנאשמת לגבי אופן הגעת פרטי כרטיס האשראי אל מכשיר הטלפון שלה, גרסה אשר לא נתמכה בראיות אותן יכולה הייתה הנאשמת להציג. בנוסף, טענה לסתירות בעדות הנאשמת, אשר לאחר שהעידה כי במועד ביצוע העבירות הייתה בקשר עם קורין ועם אחותה לינוי, חזרה בה ללא כל הסבר, תוך ציון שהייתה מסוכסכת עם קורין בטרם התרחשות העבירות. לטענת המאשימה, הנאשמת טענה כל שיכולה הייתה על מנת להסביר כיצד פרטי כרטיס האשראי הוקלדו במכשיר הטלפון שלה. לגבי סכום השימוש בכרטיס האשראי, הפנתה המאשימה לגובה משכורתה של הנאשמת במועד הרלוונטי. בנסיבות אלה, עתרה המאשימה להרשעת הנאשמת.

5. ב"כ הנאשמת טענה כי המאשימה לא הוכיחה באופן מספק את השימוש בכרטיס האשראי, לרבות את שיוכו של שימוש זה על ידי הנאשמת. לצד זאת, טענה כי הנאשמת אכן אישרה שפרטי כרטיס האשראי של המתלוננת הוזנו במכשיר הטלפון שלה, ואולם טענה כי אדם אחר עשה זאת. לגבי טענות המאשימה בדבר ראיות שהיה בידי הנאשמת להציג לשם ביסוס גרסתה, השיבה ב"כ הנאשמת כי מדובר בפעולות שהיה על היחידה החוקרת לבצע. עצם הימצאות פרטי כרטיס האשראי במכשיר הטלפון אינם מבססים את הטענה שהנאשמת ידעה כי כרטיס האשראי מחויב כאשר היא מבצעת שימוש ביישומן. לטענת ב"כ הנאשמת, לא ניתן ללמוד דבר מהסכום המצטבר של הנסיעות, ביחס לגובה המשכורת הנמוכה, למעט התנהלות כלכלית בעייתית. לפיכך עתרה לזיכוי הנאשמת.

דיון והכרעה

6. בפתח הדברים, על מנת להציג את הראיות המשמשות בסיס להכרעת דין זו, אתיחס למסמכים שסומנו ת/1. מדובר במסמכים לגביהם העיד החוקר יורי כי התקבלו על ידו מחברת "גט טקסי". כפי שצוין בהחלטה מיום 26/12/2017, המסמכים הוגשו כמסמכים שנתפסו על ידי העד ואולם בית המשפט ציין כבר באותה החלטה כי "**בלא הצגת ראיות לגבי אופן איסוף הנתונים המופיעים באותו מסמך, לא ניתן לתת משקל לאמיתות תוכנו**" (עמ' 8 ש- 23-24 לפרוט'). בהמשך לאותה החלטה, המאשימה לא הציגה כל ראיה המתייחסת לאותם נתונים המופיעים בת/1, לגבי מקור הנתונים, לגבי אופן קבלתם, איסופם, שמירתם ועוד. בנסיבות אלה, למעט עצם פניית החוקר יורי אל חברת "גט טקסי" וקבלת מסמכים מסוימים מאותה חברה, אין לתת משקל למפורט באותם מסמכים. למעלה מהדרוש אציין, כי

לא קיימת בחומר החקירה כל התייחסות מפורשת מצד גורם כלשהו לאותם מסמכים, לרבות הצגתם בפני הנאשמת במהלך חקירתה.

7. הנאשמת הודתה במהלך חקירתה במשטרה כי "אני לא הוספתי את האשראי של סילויה. נסיעות באמת נעשו דרך הטלפון שלי, אבל כשמזמינים מונית דרך האפליקציה אז לא ראיתי שזה לא על האשראי שלי. זה באמת נעשה דרך הטלפון שלי כי אני באמת הייתי זאת שהזמנתי זאת והייתי בטוחה שזה על האשראי שלי" (ת/4 ש- 5-7. בנוסף ראו ת/4 ש-12-14). יש לציין כי תשובה זו ניתנה מיד לאחר שהנאשמת הוזהרה ב"קבלת דבר במרמה והונאה בכרטיס חיוב בכך שעשית שימושים לרעה בכרטיס האשראי של סילויה גניש בסך 3,149 ₪ בחברת גט טקסי בע"מ ללא ידיעתה והסכמתה" (ת/4).

באופן דומה, אף בבית המשפט שבה הנאשמת והודתה בכך שביצעה את הנסיעות המיוחסות לה בכתב האישום, בסכום הנטען, אך טענה כי לא היא זו שהזינה את פרטי כרטיס האשראי של המתלוננת ואף לא ידעה על כך (עמ' 23 ש- 2-3, ש-10-11, עמ' 28 ש-19-20 לפרוט').

בנוסף להודאתה של הנאשמת בביצוע הנסיעות המיוחסות לה והחובים המפורטים בכתב האישום, יש להתייחס לראיות המחזקות ומבססות ביצוע עסקאות אלה. המתלוננת בעדותה בבית המשפט ציינה כי מעולם לא ביצעה נסיעות במונית באמצעות היישומון ומעולם לא שילמה עבור מונית באמצעות כרטיס אשראי (עמ' 13 ש-6-8, עמ' 15 ש-17, לפרוט'). עדות זו נתמכת במסמך התלונה לחברת האשראי עליו חתמה המתלוננת, ובו פירוט כל העסקאות האמורות (ת/6). יש לציין כי המתלוננת אישרה שפירוט העסקאות ניתן על ידי חברת האשראי, ואולם הדגישה מפורשות כי מעולם לא שילמה באמצעות כרטיס אשראי עבור נסיעה במונית (עמ' 15 ש-15-17 לפרוט').

המתלוננת הוסיפה ופירטה במהלך עדותה בבית המשפט, לגבי נגישות פרטי כרטיס האשראי שלה אל הנאשמת. כפי שהעידה, הנאשמת אשר הייתה חברה של בתה, התגוררה בביתה תקופות מסוימות "כל פעם, שבוע שבועיים, לא היה באופן עקבי, כל פעם שלא היה לה איפה לישון היא ביקשה ממני לישון אצלנו" (עמ' 13 ש-22-23 לפרוט'). יש לציין, כי הנאשמת בעצמה טענה שישנה בביתה של המתלוננת מספר פעמים, אך זאת תקופה ארוכה בטרם ביצוע המתואר בכתב האישום (עמ' 29 ש-7-8 לפרוט').

המתלוננת הוסיפה, כי "התיק שלי היה נמצא בכל מקום אם זה במטבח, וכנראה היא פתחה את התיק וצילמה את זה, היא לא לקחה את הוויזה" (עמ' 13 ש-30-31 לפרוט').

בנוסף, העידה שבמועד הסמוך לביצוע העבירות, לנה הנאשמת בביתה של המתלוננת (עמ' 16 ש-4-10 לפרוט'). עדות זו מוצאת ביסוס בעדותה של קורין אשר העידה כי לאחר שהנאשמת עזבה את ביתה של קורין בחודש ספטמבר 2014, "גרה אצל אמא שלי" (עמ' 19 ש-17 לפרוט').

ראיה נוספת המחזקת את ביצוע אותן עסקאות, היא עדותו של החוקר יורי אשר העיד על הפקת מסמכים המפרטים עסקאות אותן הכחישה המתלוננת, זאת מתוך מאגר הנתונים של חברת האשראי (ת/2). יודגש, כי כל

אותן עסקאות נעשו באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת (ת/3 וכן חלקו העליון של ת/2), למול חברת "גט טקסי בע"מ".

בנסיבות כוללות אלה, כאשר הנאשמת הודתה בעת חקירתה במשטרה וכן בעדותה בבית המשפט, כי ביצעה את הנסיעות המיוחסות לה, בשווי המצטבר המפורט בכתב האישום, זאת באמצעות היישומון, תוך שימוש בפרטי כרטיס האשראי של המתלוננת, ניתן לראות בראיות הנוספות שפורטו לעיל משום ראייה המהווה דבר מה נוסף לחיזוק אותה הודאה. ראיות אלה מאמתות את הודאתה של הנאשמת בדבר השימוש בכרטיס האשראי, וכן מציגות את נגישות פרטי האשראי עבור הנאשמת עובר לביצוע העבירות.

8. כאמור לעיל, הנאשמת הודתה בביצוע העסקאות באמצעות כרטיס האשראי, ואולם טענה כי לא היא זו שהזינה את פרטי כרטיס האשראי למכשיר הטלפון שלה. בהתאם לעדותה, לאחר שהפעילה את היישומון הזינה אליו את פרטי כרטיס אשראי שהיה בבעלותה באותו מועד (עמ' 22 ש-12-13 לפרוט'). לטענתה, לאחר שהזינה את פרטי כרטיס האשראי שלה, הוזן כרטיס האשראי של המתלוננת אך ללא ידיעתה (ת/4 ש-4-6, ש-34). הנאשמת אף סיפקה הסבר אפשרי, בכך שקורין היא זו שהייתה בעלת גישה אל פרטי כרטיס האשראי של המתלוננת וכן אל מכשיר הטלפון של הנאשמת, ולאחר סכסוך בין השתיים - הזינה את פרטי האשראי המתלוננת במכשיר הטלפון על מנת לפגוע בנאשמת (ת/4 ש-34-35, עמ' 23 ש-1-3 לפרוט').

נסיבות אלו, בהן פרטי כרטיס האשראי הוזנו אל תוך מכשיר הטלפון של הנאשמת, ללא ידיעתה ובניגוד לרצונה של המתלוננת, מקימות חזקה כי הדבר נעשה בידיעתה וברצונה של הנאשמת. אין מדובר אך בהחזקת נתון מסוים השייך לאחר בחזקתה של הנאשמת, או בהחזקתו במקום הנתון לשליטתה, אלא בנתון אשר נמצא **בתוך** מכשיר הטלפון הסולולארי הפרטי של הנאשמת, אליו הוחדר בדרך של הקלדת פרטיו. יש לזכור, כי הזנת פרטי כרטיס אשראי במסגרת היישומון, נעשתה על מנת לשלם עבור שירותים אותם קיבלה **הנאשמת**, זאת באמצעות המתלוננת וללא ידיעתה והסכמתה. נתון זה מחזק ומאשש את אותה חזקה. נסיבות מצטברות אלה, של הגעת פרטי האשראי אל תוך מכשיר הטלפון האישי של הנאשמת, באופן בו יש להיטיב איתה תוך שזכתה לקבלת שירותים בשווי אלפי שקלים, שירותים אשר שולמו על ידי המתלוננת בניגוד לרצונה, מדברות בעד עצמן ומחייבות מתן הסבר מצדה של הנאשמת. נסיבות אלה בהחלט מביאות לידי מסקנה מסתברת, כי הפעולה נעשתה על ידי הנאשמת, וזאת ככל שלא יעלה בידה להניח את הדעת בדבר הסבר אחר להתרחשותן של אותן נסיבות.

9. הנאשמת טענה כי ייתכן ופרטי כרטיס האשראי הוקלדו אל תוך היישומון במכשיר הטלפון שלה על ידי קורין (ת/4 ש-34-35). גרסה זו, על פניה, מחייבת הסבר המניח את הדעת מדוע קורין תפעל כפי שהנאשמת משערת, תוך פגיעה באמה. הנאשמת הסבירה בבית המשפט כי לאחר שהתגוררה אצל קורין משך כשלושה שבועות, עברה להתגורר בבית אביה תוך שהסתכסכה עם קורין אשר התנגדה לכך (עמ' 22 ש-21-25 לפרוט'). ניתן להבין מדברים אלה כי לטענת הנאשמת, קורין היא זו שהזינה את

פרטי כרטיס האשראי ביישומון מכשיר הטלפון של הנאשמת, זאת על מנת לפגוע בה. מדובר בגרסה בעייתית: המניע לביצוע אותה פעולה על ידי קורין, הוא כביכול סכסוך שהתעורר בין השניים לאחר שהנאשמת בחרה לעזוב את ביתה של קורין, באופן בו הנאשמת לא תוכל להמשיך ולשמור על בנותיה (עמ' 22 ש- 23-25 לפרוט'). טיעון זה מעלה בעיה, כאשר לא ברור כיצד מכשיר הטלפון הפרטי של הנאשמת היה זמין עבור קורין לשם החדרת פרטי האשראי, זאת כאשר הנאשמת למעשה עזבה את ביתה ואף הסתכסה איתה. לפיכך, מסרה הנאשמת הסבר אחר ולפיו "**באותה תקופה שביצעתי את הנסיעות, גרתי או אצל קורין או אצל האח או אצל האבא**" (עמ' 23 שורה 10 לפרוט'). הסבר זה אף הוא בעייתי, שכן לא ברור כיצד הנאשמת התגוררה אצל קורין לאחר שלטענתה עזבה את ביתה ובעקבות כך פעלה קורין באופן הנלוז המיוחס לה.

אף בהמשך, גרסאותיה של הנאשמת לגבי הקשר עם קורין המשיכו להתפתל: הנאשמת ציינה כי במהלך תקופת ביצוע העבירות הייתה בקשר עם קורין ואחותה, קשר טוב ואף בילויים משותפים (עמ' 29 ש-16-10 לפרוט'). בהמשך, העידה כי הקשר עם קורין היה רק במהלך החודש הראשון של השימוש שנעשה בכרטיס האשראי שלא כדון, ולאחר חודש קרה המקרה "**שגרם לנתק מוחלט**", בו עזבה את ביתה של קורין (עמ' 29 ש-26-28 לפרוט'). שוב, מעבר לשינוי הגרסאות, לא ברור מה הייתה המוטיבציה של קורין "להפליל" את הנאשמת חודש **בטרם** עזבה את ביתה, כאשר עדיין הייתה איתה ביחסים טובים. על אף שהנאשמת, בתשובה מפורשת לשאלה לגבי החודשים אוקטובר - דצמבר, ענתה כי הקשר עם קורין ניתק רק חודש לאחר מכן, "**בערך סוף דצמבר**" (עמ' 29 ש-29-29-עמ' 30 ש-1 לפרוט'), טענה מיד לאחר מכן כי עזבה את ביתה של קורין בסוף חודש ספטמבר (עמ' 30 ש-3 לפרוט').

מעבר לעובדה שגרסה זו של הנאשמת אינה מקימה כל ספק בדבר הכנסת פרטי כרטיס האשראי אל מכשיר הטלפון שלה בידי אחר, ניתן בהחלט להתרשם מהתנהלות הנאשמת בבית המשפט, כמפורט לעיל, מהקושי במתן אמון כלשהו בגרסה זו או אחרת שלה.

בסוגית השאלה כיצד עלה בידי גורם מסוים לשנות את פרטי כרטיס האשראי אותם הזינה הנאשמת ביישומון המצוי במכשיר הטלפון שלה, העידה בבית המשפט כי מכשיר הטלפון "**עכשיו בכיס, אבל בכללי הוא כל הזמן על השולחן, אין לי קוד או שיש קוד וכולם יודעים אותו. או שהיה קוד או שאין קוד אבל כולם יודעים אותו, הטלפון שלי פתוח, כל החברות שלי יודעות את הקוד שלי**" (עמ' 29 ש-19-21 לפרוט'). כפי שניתן להתרשם, אף בשאלה פשוטה זו, אין ידיעתה של הנאשמת משגת לדעת האם קיים קוד על מנת להשתמש במכשיר הטלפון. כפי שהעידה, או שיש או שאין, או שהיה או שלא היה, וככל שהיה - חברותיה יודעות מהו הקוד. קשה לתת אמון בגרסה לא ברורה זו.

למעלה מהדרוש אציון, כי בסוגיה זו היה בידי הנאשמת להציג ראיות לגבי נגישות מכשיר הטלפון שלה לחברותיה, דוגמת עדות אחת החברות. באופן דומה, הנאשמת טענה כי ישנה בבית המתלוננת תקופה ארוכה בטרם המיוחס לה בכתב האישום, וכי לאחר שעזבה את ביתה של קורין, עברה להתגורר בבית אביה ובהמשך בבית אחיה (עמ' 22 ש-25-27 לפרוט'). טיעון זה, המתייחס לתקופה הסמוכה לכתב האישום ועשוי לכרסם בסמיכות נגישותה לכרטיס האשראי ביחס לביצוע העבירות, עומד בסתירה לעדויות המתלוננת וקורין בסוגיה זו (ראו גרסתן בסעיף 7 לעיל). הנאשמת לא סיפקה כל הסבר מדוע נמנעה מהצגת עדויותיהם של אביה ואחיה

בבית המשפט, על מנת לבסס את טיעונו.

אשר למשמעות הימנעות הנאשמת מהצגת ראיות שבהישג ידה, ראו דיון בסעיף הבא.

10. הנאשמת בעצמה, מסרה בחקירתה במשטרה, כי "**אני יודעת שזה נשמע מצוץ מהאצבע אבל זה מה שקרה**" (ת/4 ש-16). מאז חקירתה באזהרה ועד עדותה בבית המשפט, חלפו למעלה משנתיים ימים. היה בידי הנאשמת זמן רב על מנת לבסס ספק כי העובדות מובילות לידי מסקנה חד משמעית, בהתאם לשכל הישר וכן חזקת הדברים. יחד עם זאת, הנאשמת לא ביצעה את אותן פעולות פשוטות שיש בכוחן לבסס מתן אמון בגרסתה. כך, נמנעה הנאשמת מלהציג ראיה כלשהי להזנת פרטי כרטיס האשראי שלה ליישומון, בעת התקנתו הראשונית על ידה במכשיר הטלפון שלה. היה בידי הנאשמת להציג פרטי חיוב של כרטיס האשראי אשר שימש אותה, כפי שטענה, בעת השימוש ביישומון, זאת בטרם שונו, כביכול, פרטי כרטיס החיוב בידי אדם אחר. הנאשמת העידה כי אותו כרטיס אשראי שהיה בבעלותה שימש אותה לביצוע נסיעות (עמ' 23 ש-24 לפרוט').

הנאשמת, המודעת לכך, העידה בחקירתה הראשית כי "**ניסיתי להגיע לוויזה כאל כדי להוכיח שהיו נסיעות גם באשראי שלי, לא הצלחתי להשיג אותם במספרים שמצאתי בגוגל**" (עמ' 22 ש-18-17 לפרוט'). בהמשך, העידה כי "**אמרו לי לפנות לוויזה כאל, חיפשתי את הטלפון ולא ענו לי באף מספר. הגעתי לכתובת שהייתה רשומה בגוגל וגם אמרו לי שזה לא קיים שם, ליד קניון עזריאלי**" (עמ' 30 ש-14-12 לפרוט'). באופן דומה, השיבה לגבי פנייה לחברת "גט טקסי" כי "**אין לי מושג איך ליצור איתם קשר או איך להגיע אליהם**" (עמ' 31 ש-16 לפרוט').

נימוקים אלה אינם מתקבלים על הדעת. הנאשמת העידה למעשה כי הייתה מודעת לצורך בהוכחת שימוש באמצעות כרטיס אשראי תקין שברשותה בעת התקנת היישומון במכשיר הטלפון שלה, זאת על מנת לבסס את גרסתה. לפיכך, ביצעה, כך טענה, את אותם ניסיונות "להגיע" אל חברת וויזה כאל. קשה לקבל את הסבריה של הנאשמת לגבי חוסר יכולתה לקבל את אותן ראיות, אשר בכוחן לתמוך בגרסתה, הסברים הרחוקים מלהניח את הדעת. למעלה מהדרוש, אוסיף כי בוודאי היה ביכולתה של הנאשמת לפנות אל בית המשפט בבקשה לקבלת צו שיוורה על המצאת המסמכים הרלוונטיים לשם ביסוס גרסתה. כפי שנקבע, "**הלכה פסוקה היא, כי הימנעות מלהביא ראיה רלוונטית שבהישג יד, מובילה למסקנה שאילו הובאה, הייתה פועלת לחובת בעל הדין שנמנע מהגשתה**" (ע"פ 8422/14 עמאר מוג'אהד נ' מדינת ישראל (10.5.15) פסקה 37).

יש לשוב ולהדגיש, כי העובדות שפורטו בסעיפים 7-8 בהכרעת דין זו, הן המקימות את התשתית הראייתית לעובדות המבססות את העבירה המיוחסת לנאשמת. ההתייחסות לעדות הנאשמת בבית המשפט וכן הימנעותה מהצגת ראיות אשר בכוחן לתמוך בגרסתה, אך תומכות ומבססות את המסקנה החד משמעית המתחייבת מאותן עובדות.

כאשר הוכח למעלה מספק סביר, כי הנאשמת היא שעשתה שימוש בפרטי כרטיס האשראי של המתלוננת באמצעות היישומון הנמצא במכשיר הטלפון שלה, ולא נמצא כל מקום להטיל ספק בדבר המסקנות המתחייבות הנובעות מכך, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל הראייתי המוטל עליה לשם הוכחת המיוחס לנאשמת בכתב

האישום, ולפיכך - הנאשמת מורשעת במיוחס לה.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ח, 03 ינואר 2018, במעמד הצדדים